16/08/2022

Δεκαπενταύγουστος στην Κέρκυρα

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων

Στον πανηγυρίζοντα Ιερό Μητροπολιτικό Ναό της Παναγίας Σπηλαιωτίσσης λειτούργησε και μίλησε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων, κ. Νεκτάριος επί τη εορτή της Κοίμησης της Θεοτόκου. Κατά τη Θεία Λειτουργία, στην ομιλία του, έλαβε αφορμή από το απολυτίκιο της Παναγίας μας, και ιδιαίτερα από τον στίχο «εν τη κοιμήσει τον κόσμον ου κατέλιπες Θεοτόκε».

Για τον άνθρωπο, η δυσκολότερη στιγμή της ζωής του, είναι ο αποχωρισμός, είτε αυτός προέρχεται από τον θάνατο, είτε ακόμη και από τις δυσκολίες στις ανθρώπινες σχέσεις, και αυτός ο αποχωρισμός προκαλεί θλίψη στον άνθρωπο. Ο χωρισμός για παράδειγμα της ψυχής από το σώμα που επέρχεται με τον θάνατο του ανθρώπου, ταυτόχρονα είναι και ένας αποχωρισμός, όχι μόνο από τον χρόνο της ζωής, αλλά και από τους οικείους, από το κάλλος του κόσμου, από την

δυνατότητα της κοινωνίας με τον συνάνθρωπο, και αυτός ο αποχωρισμός, συνοδεύεται από τον φόβο και το δέος, μπροστά στο άγνωστο της αιωνιότητας και τις διαστάσεις της.

Οι διάφορες θρησκείες προσπαθούν να δώσουν παρηγοριά στον αποχωρισμό, τόσο του θανάτου, καθώς υπόσχονται μια μεταθανάτια πραγματικότητα της υπάρξεως, αλλά όσο και να καταπραύνουν τα πάθη, τα οποία γεννούν συγκρούσεις ανάμεσα στους ανθρώπους για να αποκατασταθούν οι ανθρώπινες σχέσεις. Οι θρησκείες όμως επειδή είναι ανθρώπινα κατασκευάσματα, δεν μπορούν να γίνουν αποδεκτές, παρά μόνο να επιβληθούν στους ανθρώπους είτε δια της βίας, είτε δια της παραδόσεως, είτε δια της συνήθειας.

Στην περίσταση του αποχωρισμού για την ορθόδοξη εκκλησία μας, έρχεται να δώσει μια άλλη απάντηση μέσα από δυο μεγάλες εορτές. Η μία είναι το Πάσχα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, που εορτάζουμε την Ανάσταση του αποκεκαλυμμένου Θεού. Η δεύτερη είναι το Πάσχα του καλοκαιριού, γιορτή της κοιμήσεως και μεταστάσεως της μητέρας του Θεού μας, της Υπεραγίας Θεοτόκου. Στην πρώτη εορτή ζούμε το μυστήριο της νίκης κατά του θανάτου, δια του οποίου ο Χριστός χάρισε την ζωή σε όλους τους ανθρώπους που ήδη βρίσκονται ή θα βρεθούν στο μνήμα, «ουκέτι κυριεύει ημάς ο θάνατος», διότι ακόμη και αν πεθαίνουμε σωματικά, δεν πεθαίνουμε πνευματικά. Εφόσον πιστεύουμε, ήδη προγεύεται ο καθένας την ανάσταση του. Δηλαδή το πέρασμα του από τον θάνατο στη ζωή. Το πρόσωπο μας, χάρη στην πίστη και την κοινωνία με το Χριστό δε θα σβήσει την στιγμή του αποχωρισμού αλλά θα συνεχίσει να υπάρχει στη Βασιλεία του Θεού, με τρόπο τον οποίο « οφθαλμός ανθρώπου ουκ είδε και ούς ουκ ήκουσεν»

Στην δεύτερη γιορτή, δηλαδή της κοιμήσεως της Παναγίας μας, η Παναγία μας δείχνει ότι υπήρξε ένα πρόσωπο στην ανθρώπινη ιστορία, το οποίο έφθασε σε τέτοιο σημείο κοινωνίας με τον Θεό, ώστε να τον κυοφορήσει εντός της, και να αξιωθεί να βιώσει όχι μόνο τη παραλαβή του πνεύματος της, από τον Υιό και Θεό, αλλά την μετάσταση του σώματος της στον ουρανό.

Αυτό το μοναδικό προνόμιο δημιουργεί το εξής παράδοξο : να επισυμβαίνει ο αποχωρισμός από τον κόσμο και τους οικείους από την ζωή, αλλά ταυτοχρόνως να μην επέρχεται η εγκατάλειψη. Η Παναγία, «εν τη κοιμήσει της ου κατέλιπεν τον κόσμον». Έλαβε την χάρη από τον Υιό της, να παρηγορεί όλους εμάς για κάθε δικό μας αποχωρισμό. Να μας ενισχύει όταν την επικαλούμαστε στις προσευχές μας. Να είναι όχι μόνο η μητέρα του Θεού, αλλά και η μητέρα όλων μας. Να μας φωτίζει ώστε να αντιμετωπίζουμε, στο νου και την καρδιά μας, κάθε εμπαθή λογισμό, εναντίον των άλλων. Να μάθουμε να υπάρχουμε όπως εκείνοι, με πνεύμα θυσίας,

αφιερώσεως, αληθινής αγάπης, στοργής και κατανόησης, απέναντι στους άλλους, ώστε να μην λειτουργούμε διασπαστικά στις σχέσεις μας μαζί τους, αλλά ενωτικά. Δηλαδή με διάθεση κοινωνίας, και όχι επιβολής και εξουσίας.

Ο κόσμος μας σήμερα, φοβάται περισσότερο παρά ποτέ τον αποχωρισμό, και αυτό παρότι πιστεύει ότι έχει την δύναμη να ξεφύγει απ' αυτόν. Στις μεν ανθρώπινες σχέσεις, ο αποχωρισμός θεωρείται δικαίωμα του ανθρώπου, καθότι μπορεί να επιλέξει να ξεκινήσει μια καινούρια σχέση, εγκαταλείποντας την παλαιά, αν αισθάνεται ότι δεν βρίσκει αυτό που επιθυμεί. Σήμερα ο αποχωρισμός είναι συνήθεια για να μπορεί ο άνθρωπος ψυχολογικά να αισθάνεται αδέσμευτος. Έχει την ψευδαίσθηση ότι νικά τον αποχωρισμό δια του αποχωρισμού. Σε ότι αφορά τον αποχωρισμό του θανάτου, ο άνθρωπος κάνει ότι μπορεί δια της Ιατρικής, της Τεχνολογίας, της επιστήμης, να παρατείνει την ζωή του. Μάλιστα πολλές φορές ο άνθρωπος ζει σαν να μην πρόκειται να αποχωριστεί ποτέ από τον κόσμο αυτό, χωρίς βέβαια να μπορεί να υπερνικήσει τον φόβο του θανάτου, και αυτό αποτυπώνεται με την δραματική αύξηση του αριθμού των ψυχοφαρμάκων που η εποχή μας παρέχει αφειδώς.

Η Υπεραγία Θεοτόκος, μας δείχνει πως όποιος πιστεύει στον Υιό και Θεό της, και αγωνίζεται την ζωή της εκκλησίας, ότι δεν είναι μόνος του. Μαθαίνει με πνεύμα θυσίας, ευθύνης και πνευματικής προσπάθειας, να νικά τον εγωκεντρισμό που διασπά τις ανθρώπινες σχέσεις.

Ας μας συντροφεύει λοιπόν στο καθημερινό βίωμα της πίστεως μας, ότι η Παναγία μας δεν εγκατέλειψε τον κόσμο παρά τον αποχωρισμό, όπως αυτό αποτυπώνεται από τα πάμπολλα θαύματα, που ο Υιός και Θεός της, δια πρεσβειών της τελεί. Όπως και οι πολλές εικόνες της, που αποτελούν σημεία αναφοράς για τον κόσμο. Στο τέλος ο σεβασμιώτατος, ευχήθηκε σε όλους, Χρόνια Πολλά και ευλογημένα.